

Tevékenységi tervek

„Az ünnepléshez ünneplőbe öltözünk. Ez azonban nem a legjobb ruhát jelenti, hanem azt a lelkiületet, ahogyan ezekre az ünnepi percekre magunkat is felkészítjük és a gyerekeket is hozzászoktatjuk.”

(Czárán Eszter)

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: **piros fehér zöld, ez a magyar föld!**

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.03.13-2023.03.17

A projekt tervezett indító élménye: **Tenyérlenyomatos dekoráció készítése a csoport ajtajára.**

A projekt várható lezáró élménye: **A nyuszi csoport 12 pontjának a megfogalmazása közösen.**

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink: Hazaszeretetre nevelés, ragaszkodjanak szülőföldjükhöz, hagyományaikhoz, nyelvükhöz. Nemzeti identitástudat erősítése, múltunk tiszteletére nevelés.

A projekt során megvalósítandó feladataink: A játékos tapasztalatszerzés során a nemzeti ünnep történetének megismerése, az ünneppel kapcsolatos ismeretek bővítése, az ahhoz kapcsolódó jelképek megismertetése, a kapcsolódó irodalmi, zenei anyagok által az erkölcsi nevelés elősegítése.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl: erkölcsi nevelés, bajtársiasság, hazafiasság, önfeláldozás, hősiesség, kitartás, félelem legyőzése, fegyelemre szoktatás. Szókincs bővítés: forradalom, zászló, kokárda, toborzás, toborzó dalok, lelkesedés, csata, dobpergés, kengyel, lószerszámok.

<p>Munka jellegű tevékenységek</p>	<ul style="list-style-type: none"> • önellátás, önkiszolgálás, önálló öltözködés • segítség tekintetében: -kérés, -elfogadás, -nyújtás, megtapasztalása/megtapasztaltatása • csoport rendjének fenntartása, pakolás • tevékenységekhez szükséges átrendezésekben való részvétel • pihenéskor az ágyak szét-, és összerendezése • ágyneműk önálló fel-, és lehúzása • naposi feladatok ellátása • önállóan választott felelősi feladatok (öltöző, mosdó) • a reggelihez kitálalt kenyérszeletek önálló megkenésének gyakorlása • kés használatának megkezdése és helyes elsajátítása • foglalkozásokhoz az eszközök előkészítése 	
<p>Játék Játék feltételeinek biztosítása (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez,</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Adj király katonát! • Sorakozó! (jelre, nagyság szerint) • Vár építése közösen kartonból. 	

kiegészítő eszközök
készítése)

-
- A Kis Dobos mese vetítése diafilmen.
- Árnyékok: éjjel lopóznak a katonák (az árnyék ugyanazt csinálja)
- Várostrom: papírdobozokból várat építünk, kislabdával leromboljuk.

Vitéz színezése:

Magyarország, Budapest megkeresése térképeken.

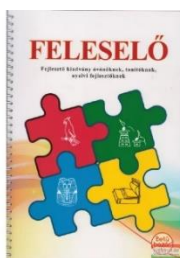
<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<p>Ki látott már kokárdát? Mit jelent a három szín?</p> <p>-piros-erő, -fehér-hűség, - zöld-remény (A nemzeti színek tudatosítása a gyerekekben!).</p> <p>- Minden országnak van zászlója, amely az ott élők összetartozását jelképezi.</p> <p>Képek, könyvek gyűjtögetése a témában.</p> <p>Ismerkedés a magyar nép kultúrájával, hagyományaival. Nemzeti múltunk, jelképeink, hőseink (Petőfi Sándor, Kossuth Lajos) életének, és a huszárságnak a megismerése</p> <p>- Mit jelent a szabadság? - pl., ha a sárkány elfoglalja a király országát, vagy a királykisasszonyt bezárja a toronyszobába</p> <p>- Régen mivel mentek a csatába?</p> <p>- Ti mivel mennétek most?</p> <p>- Kik voltak a Huszárok? - lovas katonák</p> <p>- Mi volt a lányok, asszonyok szerepe a háborúban? (varrás, főzés, kötözés, katonák felvidítése énekkel)</p>	
<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi játékok • beszélgető kör • drámajátékok 	<p>Mesék:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Tordon Ákos: A mézeskalács huszár - Tordon Ákos: A csodatrombita - Tordán Ákos: A három ólomkatona <p>Versek:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Orgoványi Anikó: március 15 - Donászy Magda: Március 15 - Weöres Sándor: Paripám csodaszép pejkió <p>Mondókák:</p>	

- Gyí paci paripa
- Gyí te paci, gyí te ló
- Hóc hóc katona

Szókincs fejlesztés:

lőrés, várfok, bástya, várárok, lobog, lengedez, vitéz, huszár, tüzér

Feleselő: logopédiai fejlesztő kiadvány

**Rajzolás,
festés,
mintázás,
kézimunka**

- Lobogó készítése krepp píról, tépés, ragasztással:

- Zászló készítése fa spatulából, festéssel:

- Nemzeti színű tulipán készítése színes papírokból, vágás, ragasztással:

-Nemzeti színű dísz készítése papírokból, hajtogatással:

Mozgás
(a mindennapos
testmozgás játécai,
feladatai)

- Járó gyakorlatok: lábujjhegyen és sarokjárás.
- Futó gyakorlatok: zenére futás majd szoborra dermedni
- Menetelés irányváltással, jelre megállás, elindulás, szalutálás
- A várkapitány jelez, a katonák utánozzák a mozdulatot

	<ul style="list-style-type: none"> • Váltóverseny zászlóval. Ki kapja fel elsőnek a zászlót? Akadálypályán átkelés: árokugratás, kúszó katonák, ágyúgolyó (babzsák) dobálás. • Játék: Kidobós mintájára, amelyik csapatnál kevesebb babzsák van a földön, az a csapat a nyertes. 	
--	--	--

<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<p>Zenei feladat:</p> <ul style="list-style-type: none"> • menetelés, egyenletes járás • ritmus, egyenletes dobolás, • zörejek: kard csattogás, fegyverropogás • halkabb- hangosabb • Dalok: -aki nem lép egyszerre - tavaszi szél vizet áraszt • Körjáték: - Hej vára vára <p>Zenehallgatás:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Nemzeti dal meghallgatása szavaltat és dal formájában is. <p><u>(76) Petőfi Sándor - Nemzeti dal : Előadja : Sinkovits Imre - YouTube</u></p> <p><u>(76) NAGY SZILÁRD Feat. RAGÁNY MISA & ALL STARS - NEMZETI DAL - YouTube</u></p>	
---	---	--

Melléklet:

Mesék:

Tordon Ákos: A mézeskalács huszár

Élt egyszer egy huszár. Mézeskalács huszár. Mézeskalácsból volt a csákója, csizmája, kardja, paripája. Mézeskalácsból volt a szíve is, mégis megdobbant, amikor Napsugár kisasszonyt megpillantotta. Nyomban megszerette, feleségül kérte.

De Napsugár kisasszony csak kacagta. Kacagta alkonyatig rendületlen, s akkor elillant a többi napsugárral.

- Hej-haj! - búsuit a huszár, és mézeskalács szíve akkorát dobbant bánatában, hogy a jegenyefa hegyén üldögélő Hold is meghallotta.

- Mi baj huszárom? - kérdezte részvétellel.

- Feleségül kértem Napsugár kisasszonyt - panasolta a huszár -, de ő hallani sem akar rólam.

- Bizony nem csodálom, a Napsugár kisasszonykák mind rátartiak - felelte a Hold.

- Kevesellik a magadfajta mézeskalács huszárokat... Az én leányaim szerényebbek...

A szende Holdsugár kisasszonykák ott táncoltak szemlesütve a Mézeskalács huszár előtt. De az meg sem látta őket, egyre csak a Napsugár kisasszonyra gondolt.

A legkisebb holdsugárka megsajnálta, s így szólt hozzá:

- Ismerem jól a Napsugár kisasszonyodat. Ha azt akarod, hogy a feleséged legyen, el kell őt kápráztatnod csodálatosnál csodálatosabb hőstettekkel!

Több se kellett a huszárnak! Megsarkantyúzta a lovát, s elvágatott a legnagyobb csata kellős közepébe. Olyan vitézül verekedett, hogy csata után annyi kitüntetést kapott, hogy még a lovának is jutott belőle!

Elő is léptették tábornokká nyomban, s hozzá akarták adni feleségül a császár legkisebb leányát, de a Mézeskalács huszár nem ment el háztűznézőbe a császár udvarába, helyette a felkelő nap felé sarkantyúzta lovát.

A kényes - fényes Napsugár kisasszony táncos léptekkel indult a földre, ám útközben nagy fekete felhő állta el az útját, és várába zárta. Ki tudja meddig raboskodott volna ott, tán meg is őszül a raboskodásban, ha a Mézeskalács huszár ki nem szabadítja.

- Köszönöm, hős vitéz! - nyújtotta ujja hegyét megmentőjének Napsugár kisasszony. A sok kitüntetés miatt nem ismert rá a Mézeskalács huszárra.

- Szólj, mit kívánsz hősi tetteredért!

- Kívánhatok - e mást - válaszolta a Mézeskalács huszár -, mint amit tegnap kívántam: azt, hogy légy a feleségem!

- Ó, hát te vagy a kis Mézeskalács huszár? - húzta el száját Napsugár kisasszony, és kacagni kezdett.

- Ne kacagj ki, komolyan beszélek! - kérte a Mézeskalács huszár.
- Jól van. Én komolyan beszélek - komolyodott el Napsugár kisasszony. - A feleséged leszek, ha holnapra tükörrre cseréled ki a szívedet érettem!
- Kicszerélem - felelte a huszár, és elvágatott mézeskalács lován. Sorra járta a mézeskalácsosokat, de csak a százegyedik mutatott hajlandóságot, hogy tükörszívra cserélje ki a szívét.

Azóta a tükörszívú Mézeskalács huszár a világot járja, megtalálhatjátok őt minden vásárban, hiszen messzire csillog a tükör a szíve helyén. Az aranyfényű Napsugár kisasszony is ott kellett magát a tükrös mellű huszár előtt, de hiába, mert a huszár azon minutumban, hogy tükörré cserélte el a szívét, elfeledte őt mindörökre.

Tordon Ákos: A csodatrombita

Volt egyszer egy öreg fal. Az öreg falban rozsdás szeg. A rozsdás szegen trombita. A trombitán százesztendő pókháló. Bizony arról a trombitáról réges-rég megfeledkeztek. Senki nem fújta meg.

Pedig annak a trombitának minden egyes szavára száz huszár nyargal elő a semmiből, s teljesíti a parancsát annak, aki a trombitát fújja. Csakhogy az a trombita messze volt, az Üveghegyen is túl, az Óperenciás -tengeren is túl, de még a szomszéd utca sarkán is túl.

Aki meg akarta volna szerezni, annak előbb az Óriások Anyjához kellett volna beszégnie kerek egy esztendőre, miután megmászta az Üveghegyet, és átkelt az Óperenciáson, mert az a rozsdás szeg, melyen a pókhálós trombita függött, az óriás asszony kamrája falában volt. Az óriás asszony pedig csak akkor akasztotta le a nyakában hajókötélen viselt kamrakulcsot, ha szolgájának letelt az esztendeje. Akkor a szolgának adta a kulcsot - bizony, legény legyen a talpán azt, aki elbírja a mázsás kulcsot! - s így szólt:

- No eredj, szolgám, a hátsó kamrába, ott találsz a béred: ami megtetszik neked, azt választhatod, csak egyre vigyázz: ne végy többet, mint amennyit elbírsz, mert abba beleszakadsz!

Hanem hát nem volt könnyű a szolga dolga, beleizzadt, amíg az óriási kulcsot a kamrához cipelte, hát még amikor a zárba kellett illeszteni! S azután! Belekáprázott a szeme a tenger sok kincsbe, ami ott eléje tárult! A

legjámborabb lélek is megtelt ott sóvárgással, s úgy belefeledkezett a kincs-szededegetésbe, nem is hallotta, mikor csapódott be a kamra vasajtaja!

Bizony ott maradt a kincseskamrában örök fogságban. Pedig hát csak a pókhálós trombitát kellett volna leakasztania a rozsdás szegről, hogy megszabaduljon. De a trombitát úgy beszótték a pókok, hogy emberszem rá sem akadt egyhamar.

No, olyan rossz híre kerekedett az Óriások anyjának, mert a szolgálói kerek esztendő után mind egy szálíg eltűntek, hogy nem akadt ember, aki szolgálatába szegődött volna. Pedig elkelt volna ott a szolgál, mert az óriás asszony tizenkét óriás fia még a kisujját sem mozdította meg világéletében. Időtlen idő óta hiába várta az óriás asszony, hogy valaki a házába vetődjék, maga indult hát el, hogy szolgát keressen.

Felhúzta a lábára régen kővé vált óriás ura hétmérföldes csizmáit, melyekkel minden egyes lépéssel hetvenhét óriás-mérföldet tehetett meg, s elindult világgá. Átlépte az Óperenciás-tengert, keresztüllépte az Üveghegyet, ment-mendegélt, egyszerre csak egy zöld mezőre ért. A zöld mezőn egy szénaboglyára ült. A szénaboglya tövében egy legény beszélgetett egy leánnyal.

- A világ végére is elmegyek teveled, Palkó, de otthon már nincsen maradásom! - mondta a leány. - Nem akarják, hogy a te feleséged legyek, hogy téged szeresselek!

- Hová vigyelek, Boriskám, se házam, se kenyerem...- mondta búsan Palkó.

Most megszólalt az óriás asszony, halkán szólt, csendesen, mégis mennydörgésként zengett a hangja:

- Hová is mennétek, ha nem énhozzám?! Énnálam ellehetek, s kerek egy esztendő után annyi kincs lesz a béretek, amennyit elbírtok!

Boriska és Palkó nem sokat gondolkodott, hanem mind a ketten elszegődtek nyomban az Óriások anyjához. Szolgálták az óriásokat becsülettel kerek esztendőn át. Az esztendő leteltével az óriás asszony átadta Palkónak a kamra kulcsát azzal, hogy válasszon a mátkájával annyi kincset, amennyit ketten elbírnak. De Palkó amint a kamrába lépett, tüstént meglátta a rozsdás szegen függő trombitát.

- Világéletemben mindig ilyen trombitára vágytam! - kiáltott fel, s azzal addig ágaskodott, amíg el nem érte.

Közben Boriska kinccsel szedte tele rózsás kötényét. Csakhogy az óriás asszony rájuk csapta a kamra vasajtáját. Szegény Boriska sírva fakadt menten, Palkó

pedig bánatában belefújta a réztrombitába. Hát abban a szempillantásban száz huszár nyargalt elő a semmiből, s megkérdezték Palkótól: mit parancsol?

- Nyissátok ki a vasajtót! - parancsolata Palkó, s a száz huszár máris az ajtónak nyomta a vállát. Amikor kinyílt az ajtó, Palkó örömeiben újra befújta a réztrombitát, erre újabb száz huszár nyargalt elő a semmiből.

- Mit parancsolsz? - kérdezték Palkót.

- Kergessétek világgá az óriásokat! - parancsolta Palkó.

A száz huszár erre világgá kergette az óriás asszonyt tizenkét fiával együtt. Most ismét befújta a trombitát Palkó, s harmadszor is száz huszár nyargalt elő a semmiből.

- Mit parancsolsz? - kérdezte a kapitányuk.

- Röpiíts haza bennünket! - parancsolta Palkó.

A száz huszár hazaröpiítette őket. A fél falu odacsődült a csodálásukra. Akkor Palkó újra befújta a réztrombitát, s a semmiből előnyargaló huszároknak megparancsolta, hogy hozzák el az óriások kincseit.

A kincseket szétszította a faluban a lakodalma napján, s azután szegre akasztotta a réztrombitát. Ott van az ma is, ha valaki közben le nem akasztotta.

Tordon Ákos: A három ólomkatona

Egyszer régen, hajdanán, három ólomparipán, három ólomkatona elment a csatába, golyólakomára. Golyólakomára.

A nagy golyólakomán az egyik elvesztette a fél karját. De észre se vette. A másik a fél lábát. De észre se vette. A harmadik a csákóját. De biz észrevette. De biz észrevette.

Nosza tüstént elindult, hogy azt megkeresse. Igaz, addigra már vége lett a csatának, a golyólakomának. Az ellenség megfutott. Szaladt, ahogy csak tudott. Vagy annál is jobban. Kifutott az országból, s bizony a világból is kiszaladt volna, ha futtában meg nem állítja a csákóját kereső ólomkatona harsány kiáltása:

- Az ércből öntött nagyágyúra, hol lelek rá a csákómra?! Szóljon, aki tudja! Szóljon, aki tudja!

Ám senki se felelt. A rémületében megtorpant sereg gyors haditanácsot tartott volna, ha az ólomkatonánk időt hagyott volna erre. De még a tanácsba hívó

trombitát se fújhatták meg. Épp akkor kondult meg a szomszéd faluban a déli harangszó. Csupa szívességből a szárnyára vette a megmérgezt ólomhuszár szavát, s világgá röpítette.

- Dézom, dézom, hej, mordézom, a gyáva ne parádézzon, de feleljen, ha kérdezem, becsülettel, egyenesen!

Erre már felelni kellett. Ezért egymásra néztek mind egy szálíg. Még biztatták is egymást a szemük sarkából:

- Szólj te, édes komám! Vagy te is elrontottad a gyomrod a golyólakomán?!

Hanem a szavuk csak nem jött meg, remegő kezükből kihullott a kardjuk. De volt egy táltos csikajuk. Az két nyerítés közben megszólalt emberhangon:

- Pattanj csak a hátamra, ólomhuszárom, én tudom, hol a csákód, elröpítlek oda!

Megörült az ólomhuszár, leugrott ólomlováról, bizony csak akkor látta, hogy a derék jószág erősen megsántult mind a négy lábára. Rábízta hát a nádbereki nagy hírű gyógykovácsra, aki véletlenül épp arra őgyelgett, s azzal a táltos csikó hátán termett.

Kilenc órán át repült vele a táltos csikó, hegyek felett, völgyek felett, folyók felett, tengerek felett. Tűnődhetett az ólomvitéz, hogy eshetett meg, hogy ilyen messzire gurult el a csákója? No, de addigra már le is ereszkedett a táltos csikó egy száztornyú palota százoszlopos udvarára.

A palotaudvaron hét szökőkút negyvenkilenc gyémántos sugara szökelett a magasba, s hullott alá lágyan, lágy permetezéssel a hét kagylóforma márványmedencébe.

Ámult az ólomhuszár, s épp körülcsodálkozott volna, amikor a márványpadon egy csodaszép tündérlányt pillantott meg. A tündérlány olyan szép volt, hogy érette minden áldott nap kerek egy órával később pihent le a nap, mint másutt, hogy tovább láthassa. Hej, az ólomhuszárnak olyan melege lett egyszeriben a puszta ránézéstől, hogy majd elolvadt.

- Hát te hogy kerülsz ide? - csodálkozott a tündérlány, amikor megpillantotta.

Az ólomhuszár hetykén pengetni kezdte erre a sarkantyúját, hogy csengett-bongott tőle a palota márvány udvara, és elmosolyodott, de közben kissé zavartan pödörgette ólombajszát:

- Hát...nagy csatában voltam, golyót lakomáztam, s a golyólakomázás közben elvesztettem a csákómat. Csákókeresőben a táltos csikóm röpített ide...

A tündérkisasszony felkacagott:

- Aztán hol a te táltos csikód, mert bizony én semerre se látom.

Körülnézett a huszár, s lekonyult a bajsza, mert a táltos csikó eltűnt, akár a kámfor. De aztán felragyogott a szeme:

- Igaz, ami igaz. Ám az is igaz, hogy az én elveszett csákóm ott piroslik az öledben!

- Ez a te csákód? - csodálkozott a tündérlány. És elpirult. - Az égből pottyant az ölembe. - S azzal már nyújtotta is a huszárnak.

Az megköszönte, s a fejére tette. Azzal indult kifelé a palotaudvarból. Ám a világszép tündérlány utána szaladt. Utol is érte a kapuban.

- Ha kedved tartja, maradj nálunk -mondta csendesen, és lesütötte a szemét.

- Maradnék szívesen - felelte a huszár - de hárman mentünk a csatába, a nagy golyólakomára, az egyik pajtásom otthagya a fél lábát, a másik a fél karját. Reám várnak. S a lovam is énreám vár a nagybereki gyógykovácsnál.

A szépséges szép tündérlány tán még most is integet a selyemkeszkenőjével a palotakapuból, pedig a három ólomkatona már rég hazaért hozzám.

Mert én voltam a gazdájuk, kisgyerek koromban. Most meg a kisfiamat szolgálják. Igaz, az egyik félkarú, a másik: féllábú, a harmadiknak meg a paripáját mindmáig se tudta meggyógyítani a nagy hírű kovács.

De annyi baj legyen! A fő: hogy ólomszívüket a becsület hevíti!

Versek:

Donászy Magda

március 15.

Melegebben süt ma a nap

elmúlt már a hosszú tél.

Minden házon zászlót lenget

a víg márciusi szél.

Magyarország szabadságát

ünnepeljük e napon,

Háromszínű magyar zászló
Azért leng a házakon.

Orgoványi Anikó:
március 15.

Piros, fehér, zöld szín ragyog
a kokárdámon,
piros, fehér, zöld szín lobog
a magyar zászlón.

Piros szín a szeretetért,
és a szabadságért,
fehér szín az emberségért,
és a barátságért.

Zöld szín erdőkért, mezőkért,
rügyszó hajtásért,
reménytelen, felvirágzó
szép Magyarországért!

Weöres Sándor: Paripám csodaszép pejkó

Paripám csodaszép pejkó
ide lép, oda lép, hejhó!
Hegyen át, vízen át vágat,
nem adom, ha ígérsz százat.
Amikor paripám ballag,
odanéz valahány csillag.
Amikor paripám táncol,
odanéz a Nap is százszor.